ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (teine koda)

26. aprill 2005 *

Liidetud kohtuasjades T-110/03, T-150/03 ja T-405/03,

Jose Maria Sison, elukoht Utrecht (Madalmaad), esindajad: advokaadid J. Fermon, A. Comte, H. Schultz ja D. Gurses,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: M. Vitsentzatos, M. Bauer ja M. Bishop,

kostja,

mille esemeks on nõukogu kolme otsuse — vastavalt 21. jaanuari, 27. veebruari ja 2. oktoobri 2003 — millega keelduti juurdepääsu andmisest dokumentidele, mis puudutavad vastavalt nõukogu 28. oktoobri 2002, 12. detsembri 2002 ja 27. juuni 2003 otsuseid 2002/848/EÜ, 2002/974/EÜ ja 2003/480/EÜ, millega täideti määruse (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks artikli 2 lõiget 3 ning tühistati vastavalt otsused 2002/460/EÜ, 2002/848/EÜ ja 2002/974/EÜ.

* Kohtumenetluse keel: inglise.

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees J. Pirrung, kohtunikud N. J. Forwood ja S. Papasavvas, kohtusekretär: ametnik J. Plingers,

arvestades kirjalikus menetluses ja 17. novembri 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik ja vaidluse taust

1 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) artikkel 4 sätestab:

„Erandid

1. Institutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks:

a) avalikke huve seoses:

— avaliku julgeolekuga,

— [...]

— rahvusvaheliste suhetega,

[...]

2. Institutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks:

— [...]

— kohtumenetlust ja õigusnõustamist,

— [...]

välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

[...]"

2 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 28. oktoobril 2002 vastu otsuse 2002/848/EÜ, millega rakendatakse nõukogu 27. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 2580/2001

teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks otsus 2002/460/EÜ (EÜT L 295, lk 12). Selle otsusega lisati hageja nende isikute nimekirja, kelle suhtes kohaldatakse määruses ette nähtud rahaliste vahendite ja finantsvahendite külmutamist (edaspidi „vaidlusalune nimekiri"). Seda nimekirja muudeti eelkõige nõukogu 12. detsembri 2002. aasta otsusega 2002/974/EÜ (EÜT L 337, lk 85) ja nõukogu 27. juuni 2003. aasta otsusega 2003/480/EÜ (ELT L 160, lk 81), millega tunnistati varasemad otsused kehtetuks ja koostati uus nimekiri. Hageja nimi jäeti iga kord sellesse nimekirja.

3 Vastavalt määrusele nr 1049/2001 taotles hageja 11. detsembri 2002. aasta kordustaotlusega juurdepääsu dokumentidele, mis olid nõukogu otsuse 2002/848 vastuvõtmise aluseks, ja nende riikide nimetamist, kes olid selles osas teatud dokumente esitanud. 3. veebruari 2003. aasta kordustaotluses taotles hageja juurdepääsu kõigile uutele dokumentidele, mis olid nõukogu otsuse 2002/974 vastuvõtmise aluseks, millega ta jäeti vaidlusalusesse nimekirja, ja nende riikide nimetamist, kes olid selles osas teatud dokumente esitanud. 5. septembri 2003. aasta kordustaotluses taotles hageja konkreetselt juurdepääsu alaliste esindajate komitee (Coreper) aruandele 11311/03 EXT 1 CRS/CRP, mis seondub otsusega 2003/480, ning kõigile enne otsuse 2003/480 vastuvõtmist nõukogule esitatud dokumentidele, mis on aluseks tema lisamisele vaidlusalusesse nimekirja ja selles säilitamisele.

4 Nõukogu keelas kõigi nende taotluste puhul juurdepääsu, isegi osalise, vastavalt 21. jaanuari, 27. veebruari ja 2. oktoobri 2003. aasta kordusotsusega (edaspidi „esimene keelav otsus", „teine keelav otsus" ja „kolmas keelav otsus")

5 Mis puudutab esimest ja teist keelavat otsust, siis märkis nõukogu, et teave, mis oli aluseks vaidlusaluse nimekirja loonud otsuste vastuvõtmisele, sisaldus vastavalt Coreperi 23. oktoobri 2002. aasta aastaaruandes (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) ja 4. detsembri 2002. aasta aastaaruandes (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) liigitatuna kui „CONFIDENTIEL UE".

6 Nõukogu keelas nendele aruannetele juurdepääsu, viidates määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punkti a esimesele ja kolmandale taandele. Ta selgitas ühelt poolt, et „[nende aruannete] ning samuti terrorismi vastu võitlevate liikmesriikide ametiasutuste valduses oleva teabe avalikustamine võimaldaks selles teabes viidatud isikutel, rühmitustel ja üksustel takistada nende ametiasutuste meetmeid ja tõsiselt kahjustada avalikke huve seoses avaliku julgeolekuga". Teiselt poolt, nagu väidab nõukogu, „kahjustab kõnealuse teabe avalikustamine samuti avalike huvide kaitset seoses rahvusvaheliste suhetega, kuna terrorismivastases võitluses võetavatesse meetmetesse on kaasatud ka kolmandate riikide ametiasutused". Nõukogu keelas osalise juurdepääsu sellele teabele põhjusel, et see oli „täies mahus eespool viidatud eranditega kaetud". Peale selle keeldus nõukogu avaldamast, millised riigid asjakohast teavet olid esitanud, märkides et „vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõikele 3 toimunud konsultatsiooni järgselt oli[d] kõnealuse teabe esitanud ametiasutus[ed] taotletud teabe avalikustamise vastu".

7 Mis puudutab kolmandat keelavat otsust, märkis nõukogu kõigepealt, et hageja taotlus puudutas sama dokumenti, millele juurdepääs oli talle esimese keelava otsusega keelatud. Nõukogu kinnitas oma esimest keelavat otsust ja lisas, et

juurdepääs aruandele 13 441/02 tuleb samuti kohtumenetlust puudutava erandi alusel keelata (määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmas taane). Seejärel möönis nõukogu, et ta oli ekslikult asjakohasena märkinud otsusega 2003/480 seonduva aruande 11 311/03. Ta selgitas, et ei olnud saanud muud teavet või dokumenti, mis õigustaks otsuse 2002/848 tühistamist hagejat puudutavas osas.

8 Hageja esitas otsuse 2002/974 tühistamise hagi, mis on kohtukantseleis registreeritud numbri all T-47/03.

Menetlus ja poolte nõuded

9 24. märtsil 2003 (kohtuasi T-110/03), 30. aprillil 2003 (kohtuasi T-150/03) ja 12. detsembril 2003 (kohtuasi T-405/03) Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud hagiavaldustega esitas hageja vastavalt esimese, teise ja kolmanda keelava otsuse vastu suunatud hagid.

10 Esimese Astme Kohtu teise koja esimehe 5. detsembri 2003. aasta ja 27. aprilli 2004. aasta määrusega liideti kohtuasjad T-110/03, T-150/03 ja T-405/03 kirjaliku ja suulise menetluse ning lõpliku kohtuotsuse huvides vastavalt Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklile 50.

11 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

— tühistada esimene (kohtuasi T-110/03), teine (kohtuasi T-150/03) ja kolmas (kohtuasi T-405/03) keelav otsus;

— jätta kohtukulud nõukogu kanda.

12 Nõukogu palub Esimese Astme Kohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— jätta kohtukulud hageja kanda.

Õiguslik käsitlus

1. *Hagide ulatus*

13 Kõigepealt nendib Esimese Astme Kohus, et esimeses ja teises keelavas otsuses (kohtuasjad T-110/03 ja T-150/03) ühelt poolt, toetudes määruse nr 1049/2001

artikli 4 lõike 1 punkti a esimeses ja kolmandas taandes ette nähtud avalikku huvi puudutavatele eranditele, keelas nõukogu täies mahus juurdepääsu aruannetele 13 441/02 ja 15 191/02, mis seonduvad vastavalt otsuste 2002/848 ja 2002/974 vastuvõtmisega. Teiselt poolt, toetudes määruse artikli 9 lõikele 3, mis puudutab tundliku sisuga dokumentide käitlemist, keeldus nõukogu avaldamast, millised riigid olid talle otsuste 2002/848 ja 2002/974 vastuvõtmisega seonduvat teavet esitanud.

14 Esimese Astme Kohus nendib samuti, et kolmandas keelavas otsuses (kohtuasi T-405/03) vastas nõukogu peamiselt seda, et pärast otsuse 2002/848 vastuvõtmist ei ole tema valdusesse jõudnud ühtegi uut hagejat puudutavat dokumenti, see tähendab mitte ühtegi dokumenti peale selle, millele juurdepääs oli talle esimese keelava otsusega keelatud.

15 Esiteks märgib hageja oma väites, mis tuleneb põhjendamiskohustuse rikkumisest, et keelava otsuse põhjendus on vastuolus nõukogu väitega kohtuasjas T-47/03, mille kohaselt hageja lisamine vaidlusalusesse nimekirja põhineb avalikul dokumendil, nimelt Rechtseenheidskamer de l'Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Madalmaad) 11. septembri 1997. aasta otsusel, mis on lisatud nõukogu esitatud kostja vastusele kohtuasjas T-47/03.

16 Hageja väidetud põhjenduse puudumine kujutab endast tegelikult põhilist vastuväidet. 11. septembri 1997. aasta otsusega seonduva põhjenduse puudumine keelavas otsuses tähendab vaid seda, et nõukogu võis 11. septembri 1997. aasta otsusele juurdepääsu andmata jättes rikkuda õigusnormi.

17 Siiski ei tule või enam ei tule selle võimaliku õigusnormi rikkumise osas määrusest nr 1049/2001 lähtudes seisukohta võtta, kuna on selge, et 11. septembri 1997. aasta otsus on hageja valduses (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 25. juuni 2002. aasta otsus kohtuasjas T-311/00: British American Tobacco (Investments) *v.* komisjon, EKL 2002, lk II-2781, punkt 45).

18 Teiseks väidab hageja kohtuasjas T-405/03, ikka samas väites, mis tuleneb põhjendamiskohustuse rikkumisest, et kolmas keelav otsus on teise keelava otsusega vastuolus. Nii on kolmandas keelavas otsuses märgitud, et pärast otsuse 2002/848 vastuvõtmist ei ole lisandunud ühtegi uut hagejat puudutavat dokumenti, kuigi teises keelavas otsuses oli asjakohastena viidatud otsusega 2002/974 seonduvale aruandele 15 191/02 ja erinevate riikide esitatud teatud dokumentidele.

19 Oma kirjalikes märkustes möönab nõukogu, et teine keelav otsus on ekslik, kuna see viitab asjakohaste dokumentide olemasolule. Hagejat puudutavas osas oli otsus 2002/974 vastu võetud vaid nende dokumentide alusel, millega oli põhjendatud eelnevat otsust, nimelt otsust 2002/848. Seega ei sisalda aruanne 15 191/02 mingisugust hagejat puudutavat uut teavet.

20 Kohtuistungil väitis hageja, et ta taotles juurdepääsu dokumentidele vaid teda puudutavas osas. See väide kanti kohtuistungi protokolli.

21 Esimese Astme Kohus leiab, et teise ja kolmanda keelava otsuse vastuvõtmise kuupäevade osas ei olnud nende otsuste vahel vastuolu. Hageja teist juurdepääsu-

taotlust võis selle esitamise ajal mõista juurdepääsutaotlusena kõigile uutele dokumentidele, mille alusel oli otsus 2002/974 vastu võetud, nõukogu arvates seega ka nendele, mis hagejat ei puudutanud, nagu näiteks aruanne 15 191/02. Pealegi viitab määrus nr 1049/2001 mitte ainult juurdepääsu taotlejat puudutavatele dokumentidele, vaid loob juurdepääsu korra, mis võib olla sellest asjaolust sõltumatu. Sellest järeldub, et õiguspäraselt võis nõukogu nimetatud taotlusele sellise sisu anda. Seevastu hageja kolmandat juurdepääsutaotlust võis selle põhiosas kergesti mõista viitavana vaid hagejat puudutavatele dokumentidele. Järelikult oli erinevatele taotlustele erinevate vastuste andmine õiguspärane.

22 Mis puudutab hageja väidet kohtuistungil, leiab Esimese Astme Kohus siiski, et viimane taotleb juurdepääsu aruandele 15 191/02 ja nende riikide avaldamist, kes olid esitanud otsuse 2002/974 vastuvõtmisega seonduvaid dokumente, vaid teda ennast puudutavas osas.

23 Sellest järeldub, et kohtuasjas T-150/03 sõltub vaidluse raamistik küsimusest, kas uued dokumendid või teave, millele juurdepääs teise keelava otsusega keelati, hagejat puudutavad või ei. See küsimus saab ilmselt lahenduse, kui uurida kolmanda keelava otsuse põhjendatust, mille kohaselt pole olemas ühtegi uut hagejat puudutavat dokumenti peale nende, millele juurdepääs oli esimese keelava otsusega keelatud.

24 Lisaks sellele nendib Esimese Astme Kohus, et kohtuasjas T-405/03 ei vaidlusta hageja ebaselget juurdepääsu aruandele 11 311/03, mida ta ometi kolmanda kordustaotluse nõudes konkreetselt taotleb. Juurdepääs sellele aruandele ei puutu seega vaidluse puhul asjasse.

25 Kolmandaks heidab hageja kohtuasjas T-405/03 nõukogule ette, et viimane pole üksikasjalikult vastanud tema argumentidele, mis puudutavad dokumentidele juurdepääsu erandeid; et ta on dokumentidele juurdepääsu eranditele valesti viidanud, eelkõige kohtumenetlust puudutavate erandite osas, mis puudutab aruannet 13 441/02, ja et ta keeldus sellele dokumendile osalise juurdepääsu andmisest.

26 Selle kohta märgib Esimese Astme Kohus, et kolmas keelav otsus on vaid kinnitavat laadi osas, mis puudutab juurdepääsu keelamist aruandele 13 441/02, millele juurdepääs oli esimese keelava otsusega juba keelatud. Sellest tuleneb, et kohtuasjas T-405/03 esitatud hagi on aruannet 13 441/02 puudutavas osas vastuvõtmatu (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 25. oktoobri 2001. aasta määrus kohtuasjas T-354/00: Métropole télévision M 6 *v.* komisjon, EKL 2001, lk II-3177, punktid 34 ja 35; ja Esimese Astme Kohtu 11. juuni 2002. aasta otsus kohtuasjas T-365/00: AICS *v.* parlament, EKL 2002, lk II-2719, punkt 30).

27 Järelikult piirdub vaidlus kohtuasjas T-110/03 juurdepääsu keelamisega aruandele 13 441/02 ja keeldumisega neid riike avaldamast, kes olid otsuse 2002/848 vastuvõtmisega seonduvat teavet esitanud. Vaidlus kohtuasjas T-405/03 piirdub küsimusega sellest, kas nõukogu valduses oli uusi hagejat puudutavaid dokumente peale nende, mis olid tema valduses otsuse 2002/848 vastuvõtmisel. Vaidlus kohtuasjas T-150/03 sõltub küsimusest, kas aruanne 15 191/02 ja teatud riikide esitatud otsuse 2002/974 vastuvõtmisega seonduvad dokumendid puudutavad hagejat.

2. *Hagi kohtuasjas T-405/03*

28 Kolmandas keelavas otsuses selgitas nõukogu sisuliselt seda, et ei ole olemas ühtegi uut hagejat puudutavat dokumenti peale nende, millele juurdepääs oli talle esimese keelava otsusega keelatud.

29 Selgelt väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldatakse, et kõik institutsioonide väited taotletud dokumentide puudumisest on seaduspärased. Sellest tulenevalt eeldatakse ka nende väidete õigsust. Sellest hoolimata on tegemist lihtsa eeldusega, mille hageja võib kõigi asjakohastel ja kooskõlas olevatel argumentidel põhinevate väidetega kummutada (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 12. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas T-123/99: JT's Corporation *v.* komisjon, EKL 2000, lk II-3269, punkt 58; ja eespool punktis 17 viidatud kohtuasi British American Tobacco (Investments) *v.* komisjon, punkt 35).

30 Selles osas tulenevad ainsad hageja esitatud argumendid ühelt poolt nõukogu kohustusest tema juhtum iga uue otsuse tegemisel, millega ta jäeti vaidlusalusesse nimekirja, uuesti üle vaadata, ja teiselt poolt teise ja kolmanda keelava otsuse vastuolulisusest.

31 Ühelt poolt, nii nagu Esimese Astme Kohus eespool punktis 21 nentis, ei ole teise ja kolmanda keelava otsuse vahel vastuolu. See ei keela siiski nõukogul hageja taotluse uut moodi mõistmisel — sellisena nagu kohtuistungil kinnitatud — leida, et kolmandas keelavas otsuses antud vastus kehtib uuesti tõlgendatuna ka hageja teise juurdepääsutaotluse suhtes. Selline nõukogu seisukoha muudatus ei väida hagejale vastu, kuna viimane kinnitas oma taotluse ulatust selles osas. Seega ei kujuta see muudatus endast tõendit ei hagejat puudutavate ja otsusega 2003/480 seonduvate dokumentide olemasolu kohta ega kolmandat keelavat otsust puudutava põhjenduse puudumise kohta.

32 Teiselt poolt selgitab kolmas keelav otsus esiteks seda, et märkus, mille kohaselt aruanne 11 311/03 sisaldas asjaolusid, mis olid aluseks otsuse 2003/480 vastuvõtmisel hagejat puudutavas osas, oli ekslik (punkt 3) ja teiseks, et nõukogu ei olnud saanud ühtegi uut dokumenti, mis õigustaks otsuse 2002/848 tühistamist hagejat puudutavas osas (punkt 4). Sellest tuleneb, et nõukogu väidab olevat otsuse 2003/480 vastu võtnud, säilitades hageja vaidlusaluses nimekirjas, uusi hagejaid puudutavaid dokumente arvesse võtmata. Niisiis ei ole nõukogu kohustus iga uue

otsuse puhul hageja juhtumit uuesti läbi vaadata piisav alus võimaldamaks uskuda, et nõukogu on uurinud uusi hagejat puudutavaid dokumente. Tuleb veel kord märkida, et küsimus sellest, kas nõukogul oli antud juhtumi asjaoludel õigus otsust 2003/480 vastu võtta, ei ole käesoleva, dokumentidele juurdepääsu puudutava, vaidluse puhul asjakohane.

33 Sellest järeldub, et asjakohaste ja kooskõlas olevate argumentide puudumisel vastupidises tuleb nõukogu kinnitust — mille kohaselt nõukogu ei ole pärast otsuse 2002/848 vastuvõtmist arvesse võtnud ühtegi uut hagejat puudutavat dokumenti — käsitleda tõesena.

34 Niisiis tuleb sedastada, et hageja poolt tema kolmandas juurdepääsutaotluses nimetatud dokumentide puudumine on õiguslikult piisavalt põhjendatud.

35 Järelikult tuleb jätta hagi kohtuasjas T-405/03 tema vastuvõetavas osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

3. *Hagi kohtuasjas T-150/03*

36 Nagu seda nenditi eespool punktis 33, ei viita miski sellele, et oleks olemas uusi hagejat puudutavaid dokumente, mida nõukogu pärast otsuse 2002/848 vastuvõtmist arvesse oleks võtnud. Lisaks ei viita miski sellele, et nõukogu uus väide — mille ta esitas kostja vastuses kohtuasjas T-405/03, mille kohaselt ei sisalda aruanne 15 191/02 „mingisugust [hagejat puudutavat] uut teavet" — oleks ekslik. Ühelt poolt, nagu seda nenditi eespool punktis 21, ei ole nõukogu uus seisukoht vastuolus teises

keelavas otsuses väljendatuga, kuna see on seletatav nõukogu uue arusaamisega hageja taotluse täpsest ulatusest. Teiselt poolt ei ole hageja, peale selle niinimetatud vastuolu, esitanud mitte ühtegi muud tõendit, mis võiks seada nõukogu uue väite kahtluse alla.

37 Järelikult ei ole suudetud tuvastada, et otsuse 2002/974 vastuvõtmisel, kaasa arvatud aruandes 15 191/02 sisalduvad asjaolud, oleks olnud olemas uusi hagejat puudutavaid dokumente.

38 Hageja kohtuistungil esitatud väite kohta, mille kohaselt taotleb ta vaid teda puudutavaid dokumente, tuleb sedastada, et otsuse 2002/974 vastuvõtmisega seoses taotletud dokumentide puudumine on õiguslikult piisavalt põhjendatud.

39 Samuti ei ole hageja kohtuistungil esitatud väite puhul vaja uurida teise keelava otsuse õiguspärasust selles toodud juurdepääsu keelamise põhjuste osas.

40 Järelikult tuleb jätta hagi kohtuasjas T-150/03 põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

4. *Hagi kohtuasjas T-110/03*

41 Hageja viitab kolmele väitele, mis tulenevad vastavalt dokumentidele juurdepääsu õiguse rikkumisest, põhjendamiskohustuse rikkumisest ja kaitseõigustega seonduvate õiguse üldpõhimõtete rikkumisest. Võttes arvesse asjaolu, et kohtuasjas T-150/03 käsitleti sisuliselt samu väiteid, ja asjaolu, et kohtuasjad on kirjaliku menetluse huvides liidetud, mille tõttu on kohtuasjades T-110/03 ja T-150/03 esitatud ühised märkused, tuleb arvesse võtta ka hageja esitatud argumendid kohtuasjas T-150/03.

42 Esimese Astme Kohus leiab, et kolmas väide kujutab endast tegelikult läbivat väidet, mille eeldust kasutatakse ka kahes ülejäänud väites. Seetõttu on otstarbekas uurida hageja väiteid nende esitamisele vastupidises järjekorras.

43 Siiski on vaja kõigepealt lahendada küsimus Esimese Astme Kohtu kontrolli ulatusest antud asjas.

Õiguspärasuse kontrolli ulatus

44 Nõukogu arvates on Esimese Astme Kohtu kontroll antud asjas kõne all olevate dokumentide liigile juurdepääsu osas piiratud (Esimese Astme Kohtu 19. juuli 1999. aasta otsus kohtuasjas T-14/98: Hautala *v.* nõukogu, EKL 1999, lk II-2489). Hageja lükkab selle väite tagasi põhjendusega, et käesolevate kohtuasjade puhul on Hautala kohtuasja asjaoludega võrreldes tegemist märkimisväärsete erinevustega.

45 Esimese Astme Kohus meenutab, et üldsuse juurdepääs institutsioonide dokumentidele kujutab endast õiguspõhimõtet ja keeldumisvõimalus on erand. Keelav otsus on kehtiv vaid siis, kui see on mõne määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud erandiga põhjendatud. Kooskõlas väljakujunenud kohtupraktikaga tuleb neid erandeid tõlgendada ja kohaldada kitsendavalt, et mitte takistada selle määruse üldpõhimõtte kohaldamist (vt analoogia alusel Esimese Astme Kohtu 7. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas T-211/00: Kuijer *v.* nõukogu, EKL 2002, lk II-485, punkt 55; ja eespool viidatud kohtupraktika).

46 Esimese Astme Kohtu kontrolli ulatuse kohta keelava otsuse õiguspärasuse osas tuleb märkida, et eespool punktis 44 viidatud kohtuotsuses Hautala *v.* nõukogu (punkt 71) ja eespool punktis 45 viidatud kohtuotsuses Kuijer *v.* nõukogu (punkt 53) tunnustas Esimese Astme Kohus nõukogu kaalutlusõiguse laia ulatust keelava otsuse korral, mis nagu antud juhul, põhineb osaliselt avalike huvide kaitsel seoses rahvusvaheliste suhetega. Kohtuotsuses Kuijer *v.* nõukogu tunnustati institutsiooni sellist kaalutlusõiguse ulatust juhul, kui ta põhjendas juurdepääsu keelamist avalike huvide kaitsega üldiselt. Seega on institutsioonidel määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud kohustuslike erandite puhul seoses üldsuse juurdepääsuga dokumentidele laiaulatuslik kaalutlusõigus.

47 Järelikult peab Esimese Astme Kohtu kontroll institutsioonide otsuste õiguspärasuse osas, millega keelatakse juurdepääs dokumentidele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud erandite alusel, piirduma menetlusnormide järgimise ja põhjenduste esitamise, asjaolude käsitlemise täpsuse ning samuti asjaolude hindamisel ilmsete vigade puudumise ja võimu kuritarvitamise kontrollimisega (vt analoogia alusel eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus Hautala *v.* nõukogu, punktid 71 ja 72, kinnitatud apellatsioonimenetluses; ja eespool punktis 45 viidatud kohtuotsus Kuijer *v.* nõukogu, punkt 53).

Kolmas väide, mis tuleneb kaitseõigustega seonduvate õiguse üldpõhimõtete rikkumisest

Poolte argumendid

48 Kolmandas väites kinnitab hageja, et nõukogu on rikkunud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse Euroopa konventsiooni artiklis 6 väljendatud ühenduse õiguse üldpõhimõtteid ja proportsionaalsuse põhimõtet. Tema hinnangul on tema lisamine vaidlusalusesse nimekirja võrreldav kriminaalsüüdistuse esitamisega (Euroopa Inimõiguste Kohtu 27. veebruari 1980. aasta otsus kohtuasjas Deweer, A-seeria, nr 35). Taotletud dokumentidele juurdepääsu keelamine kujutab endast isiku õiglase menetluse õiguse rasket rikkumist ja eelkõige inimõiguste ja põhivabaduste kaitse Euroopa konventsiooni artikli 6 lõikega 3 tagatud õiguste rikkumist tema poolt otsuse 2002/974 vastu esitatud tühistamishagi menetluses (kohtuasi T-47/03). Peale selle olevat nõukogu rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet mitte tunnustades hageja õigust teada tema vaidlusalusesse nimekirja lisamise põhjusi.

49 Nõukogu arvates ei ole hageja argumendid asjakohased, kuna kõnealustes kohtuasjades ei lahendata hageja vaidlusalusesse nimekirja lisamise aluseks oleva määruse nr 2580/2001 õiguspärasuse küsimust. Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 1 ette nähtud erandite puhul ei ole tähtsust taotleja olukorral.

Esimese Astme Kohtu hinnang

50 Tuleb meenutada, et ühelt poolt on määruse nr 1049/2001 artikli 2 lõike 1 alusel institutsioonide dokumentidele juurdepääsu õigus „[k]õigil liidu kodanikel ning kõigil füüsilistel ja juriidilistel isikutel, kelle elukoht või registrijärgne asukoht on

mõnes liikmesriigis". Sellest tulenevalt on määruse eesmärk tagada igaühe juurdepääs avalikele dokumentidele ja mitte ainult taotleja juurdepääs teda puudutavatele dokumentidele.

51 Teiselt poolt on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud erandid imperatiivsed. Sellest järeldub, et vastavate asjaolude tuvastamisel on institutsioonid kohustatud keelama juurdepääsu nimetatud erandite alla kuuluvatele dokumentidele (vt analoogia alusel Esimese Astme Kohtu 5. märtsi 1997. aasta otsus kohtuasjas T-105/95: WWF UK *v.* komisjon, EKL 1997, lk II-313, punkt 58; ja 13. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas T-20/99: Denkavit Nederland *v.* komisjon, EKL 2000, lk II-3011, punkt 39).

52 Seega ei saa taotleja võimalikku erilist huvi teda isiklikult puudutavale dokumendile juurdepääsuks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punktis a sätestatud kohustuslike erandite kohaldamisel arvesse võtta.

53 Hageja väidab sisuliselt seda, et kuna taotletud dokumendid olid vajalikud selleks, et tagada talle õigus õiglaseks menetluseks kohtuasjas T-47/03, oli nõukogu kohustatud võimaldama talle nendele dokumentidele juurdepääsu.

54 Kuna nõukogu on esimeses keelavas otsuses viidanud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud kohustuslikele eranditele, ei saa talle ette heita hageja võimaliku erilise vajaduse arvestamata jätmist taotletud dokumentide saamiseks.

55 Seega, isegi kui oletada, et need dokumendid on vajalikud hageja kaitsmisel kohtuasjas T-47/03, mis on nimetatud kohtuasjas uurimist vajav küsimus, ei ole see asjaolu esimese keelava otsuse kehtivuse hindamisel asjakohane.

56 Järelikult tuleb kolmas väide tagasi lükata kui põhjendamatu.

Teine väide, mis tuleneb põhjenduse puudumisest

Poolte argumendid

57 Teises väites kinnitab hageja, et juurdepääsu keelamisel avaliku huvi kahjustamise või „autorile esitamise nõude" tõttu ja osalise juurdepääsu keelamisel on nõukogu piirdunud lakoonilise ja stereotüüpse vastusega. Nõukogu ei ole täpsustanud igas dokumendis sisalduvat teavet ega teatud liikmesriikide esitatud dokumente ning samuti pole ta, vaatamata kohtupraktikast tulenevale nõudele, keeldumist põhjendanud (Esimese Astme Kohtu 17. juuni 1998. aasta otsus kohtuasjas T-174/95: Svenska Journalistförbundet *v.* nõukogu, EKL 1998, lk II-2289, punkt 112; ja 6. aprilli 2000. aasta otsus kohtuasjas T-188/98: Kuijer *v.* nõukogu, EKL 2000, lk II-1959, punktid 37 ja 38). Nii ei ole hagejal võimalik aru saada nõukogu esitatud põhjendustest ja Esimese Astme Kohtul ei ole võimalik neid kontrollida.

58 Nõukogu märgib kõigepealt, et esimese ja teise keelava otsuse põhjendused on samad, kuna mõlemal juhul on kontekst peamiselt sama. Avalikku huvi puudutava põhjenduse puhul toetub nõukogu määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõikele 4, mille kohaselt institutsioon, kes otsustab keelata juurdepääsu tundliku sisuga dokumendile, põhjendab seda otsust viisil, mis ei kahjusta artiklis 4 kaitstavaid huve. Peale

selle vastab esimese ja teise otsuse põhjendus kohtupraktika nõuetele, eriti käesolevate kohtuasjade faktilise ja õigusliku raamistiku osas.

Esimese Astme Kohtu hinnang

59 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab EÜ artikli 253 järgne põhjendus olema kohandatud kõnealuse õigusakti olemusega ja peab näitama selgelt ja ühemõtteliselt õigusakti koostanud institutsiooni arutluskäiku, et huvitatud isik saaks teada vastuvõetud meetme põhjenduse ja pädev kohus võiks oma järelevalvet teostada. Põhjendus ei pea täpsustama kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna küsimust õigusakti põhjenduse kooskõlast nimetatud artikliga tuleb hinnata mitte üksnes akti sõnastuse alusel, vaid ka selle konteksti ja kõigi antud asjasse puutuvate õigusnormide alusel (vt eelkõige Euroopa Kohtu 6. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas C-41/00 P: Interporc *v.* komisjon, EKL 2003, lk I-2125, punkt 55, ja viidatud kohtupraktika).

60 Mis puudutab dokumentidele juurdepääsu taotlusi juhtudel, kui institutsioon selle juurdepääsu keelab, siis peab viimane igal üksikjuhul tema valduses oleva teabe põhjal tõendama, et dokumendid, mille avalikustamist taotletakse, kuuluvad tõepoolest määruses nr 1049/2001 loetletud erandite alla (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 11. jaanuari 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-174/98 P ja C-189/98 P: Madalmaad ja van der Wal *v.* komisjon, EKL 2000, lk I-1, punkt 24). Siiski võib osutuda võimatuks konfidentsiaalsust õigustava põhjenduse toomine iga dokumendi puhul ilma selle sisu avaldamata ja seetõttu võiks erandi eesmärk jääda täitmata (vt analoogia alusel eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus WWF UK *v.* komisjon, punkt 65).

61 Sellest kohtupraktikast tulenevalt peab dokumendile juurdepääsu keelanud institutsioon tooma põhjenduse, mis võimaldab aru saada ja kontrollida ühelt poolt, kas taotletud dokument kuulub tõesti erandis viidatud valdkonda, ja teiselt poolt, kas selle erandiga seotud kaitse on tegelikult vajalik.

62 Antud juhul märkis nõukogu aruande 13 441/02 puhul selgelt erandid, millega ta oma keeldumist põhjendab, viidates kumulatiivselt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punkti a esimesele ja kolmandale taandele. Ta märkis ära, miks need erandid on kõnealuste dokumentide puhul asjakohased, viidates terrorismivastasele võitlusele ja kolmandate riikide sekkumisele. Peale selle andis ta lühikese selgituse viidatud kaitsevajaduse kohta. Nii selgitas ta avaliku julgeoleku kohta, et nende dokumentide avalikustamine võimaldaks selles teabes viidatud isikutel ametiasutuste meetmeid takistada. Rahvusvaheliste suhetega seonduvalt viitas ta lühidalt kolmandate riikide kaasatusele terrorismivastasesse võitlusse. Selle põhjenduse lühidus on lubatav seetõttu, et täiendava teabe avaldamine, eelkõige kõnealuste dokumentide sisule viitamine, võiks jätta erandi eesmärgi täitmata.

63 Dokumentidele osalise juurdepääsu keelamise kohta märkis nõukogu sõnaselgelt ühelt poolt, et ta oli seda võimalust analüüsinud, ja teiselt poolt, et ta pidi sellest võimalusest loobuma, sest kõnealused dokumendid olid täies mahus viidatud eranditega kaetud. Samadel põhjustel ei saanud nõukogu täpsemalt määratleda nendes dokumentides sisalduvat teavet, kahjustamata sealjuures viidatud erandite eesmärki. Asjaolu, et see põhjendus on stereotüüpne, ei saa iseenesest pidada põhjenduse puudumiseks, kuna see ei takista kaalutlustest arusaamist ega nende kontrollimist.

64 Mis puudutab selle avaldamist, millised riigid asjakohaseid dokumente esitasid, siis tuleb märkida, et nõukogu viitas esialgses keelavas otsuses ise kolmandatest riikidest

pärinevate dokumentide olemasolule. Ühelt poolt viitas nõukogu selles osas esile toodud erandile, nimelt määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõikele 3. Teiselt poolt esitas ta kaks selle erandi kohaldamise tingimust. Esiteks leidis ta vaikimisi, kuid ilmselgelt seda, et kõnealused dokumendid olid tundliku sisuga. See asjaolu on arusaadav ja kontrollitav, kui arvestada selle konteksti, eriti kõnealuste dokumentide liigitust „CONFIDENTIEL UE". Teiseks selgitas nõukogu, et ta oli konsulteerinud asjaomaste ametiasutustega ja lähtunud sellest, et viimased olid täielikult endi avalikustamise vastu selle asjas.

65 Vaatamata esimese keelava otsuse suhtelisele lühidusele (kaks lehekülge), oli kõik tehtud selleks, et hageja pidi aru saama keeldumise põhjustest ja Esimese Astme Kohus pidi saama teostada kontrolli. Seega põhjendas nõukogu nimetatud otsuseid nõuetekohaselt.

66 Järelikult tuleb teine väide tagasi lükata kui põhjendamatu.

Esimene väide, mis tuleneb dokumentidele juurdepääsu õiguse rikkumisest

Poolte argumendid

67 Esimeses väites kinnitab hageja, et nõukogu on rikkunud EL lepingu artikli 1 teist lõiku ja artikli 6 lõiget 1, EÜ artiklit 255 ning määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punkti a ja lõiget 6 ning ka artikli 9 lõiget 3. Selle väite esimeses osas kinnitab hageja, et nõukogu ei ole kunagi konkreetselt uurinud küsimust, kas taotletud teabe avaldamine võis avalikku huvi kahjustada. Selles osas antud lühikesed, väga üldised selgitused ei ole kooskõlas EÜ artiklist 255 ja määrusest nr 1049/2001 tuleneva dokumentidele juurdepääsu õiguse erandite kitsa tõlgendamise põhimõttega.

Hagejal peab olema õigus teada tema vaidlusalusesse nimekirja lisamise põhjusi, ilma et neid põhjusi käsitletaks avalikku huvi kahjustavana. Asjaolu iseenesest, et kolmandad riigid on institutsioonide meetmetesse kaasatud, ei saa olla piisav selleks, et viimased põhjendavad oma keeldumist rahvusvaheliste suhete kaitsega. Nõukogu on rikkunud oma huvide ja hageja huvide võrdleva kaalumise kohustust.

68 Väite teises osas arvab hageja, et nõukogu esitatud stereotüüpset põhjendust dokumentidele osalise juurdepääsu keelamisel võidakse süstemaatiliselt kasutada kõigi seda laadi keelavate otsuste puhul. Antud juhul ei ole nõukogu osalise juurdepääsu võimaldamist tõsiselt uurinud.

69 Väite kolmandas osas väidab hageja, et „autorile esitamise nõude" kitsa tõlgenduse kohaselt tuleb nõukogul täpsustada kõnealuste dokumentide koostajad ja asjakohaste dokumentide täpne laad, et hagejal oleks võimalik koostajatele juurdepääsutaotlus esitada.

70 Nõukogu tuletab kõigepealt meelde määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõikes 2 „tundliku sisuga dokumentidele" ette nähtud erinõuded. Antud juhul eeldab terrorismivastane võitlus eriti ettevaatlikku lähenemist. Nõukogu kirjeldab seda laadi dokumentidele juurdepääsu taotluse menetlemist tõendavana, et juurdepääsu ja osalise juurdepääsu taotlusi uuriti konkreetselt. Nõukogu täpsustab, et keelavad otsused võeti vastu ühehäälselt. Antud juhul ei ole hageja ilmse hindamisvea olemasolu tõendanud. Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikel 1 põhinev juurdepääsu

keelamise otsus ei eelda taotleja olukorra arvesse võtmist ja seega huvide kaalumist. „Autorile esitamise nõudega" seoses tuletab nõukogu meelde, et tundlikuna liigitatud dokumendi koostajal on täielik kontroll selle dokumendi üle, kaasa arvatud selle olemasolu puudutav teave.

Esimese Astme Kohtu hinnang

— Avaliku huviga seonduvad erandid

71 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punktis a sätestatud kohustuslike erandite kohaldamisel ei pidanud nõukogu arvesse võtma taotleja erilist huvi saada teda puudutavad dokumentid oma valdusse (vt eespool punktid 52 ja 54).

72 Tuleb märkida, et taotletud dokument, aruanne 13 441/02, viitab otsusele 2002/848. Kuna see otsus puudutab otseselt terrorismivastast võitlust, on selle otsuse aluseks olev taotletud dokument ilmselt samast liigist.

73 Peale selle tuleb nentida, et taotletud dokument on liigitatud kui „CONFIDENTIEL UE". Sellest tulenevalt on tegemist tundliku sisuga dokumendiga, mille menetlemine on ette nähtud määruse nr 1049/2001 artiklis 9. Siiski, kui see liigitus kinnitab taotletud dokumendi laadi ja allutab selle erimenetlusele, ei õigusta see iseenesest määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 1 ette nähtud põhjenduste kohaldamisel.

74 Esiteks, mis puudutab avalike huvide kaitset seoses avaliku julgeolekuga, tuleb nentida, et taotletud dokument kuulub mõistagi sellesse valdkonda, kuna ainuüksi juurdepääsutaotluse kohaselt on see aluseks terrorismis kahtlustatavate isikute, rühmituste või üksuste kindlaksmääramisel.

75 Siiski ei saa asjaolu iseenesest, et taotletud dokument puudutab avalikku julgeolekut, olla käsitletava erandi kohaldamise põhjendamiseks piisav (vt analoogia alusel eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus Denkavit Nederland *v.* komisjon, punkt 45).

76 Seega peab Esimese Astme Kohus antud juhul kontrollima, kas nõukogu ei ole teinud ilmset hindamisviga, leides, et taotletud dokumendi avalikustamine võib kahjustada avalike huvide kaitset käesolevas asjas.

77 Tuleb möönda, et terrorismivastase võitluse tõhusus eeldab seda, et ametiasutuste käsutuses olevat terrorismis kahtlustatavaid isikuid, rühmitusi või üksusi puudutav teave hoitakse saladuses, võimaldamaks säilitada selle teabe asjakohasust ja tõhusate meetmete võtmist. Seega kahjustaks taotletud dokumendi avaldamine ilmtingimata avalikke huve seoses avaliku julgeolekuga. Selles osas ei saa nõustuda hageja pakutud vahetegemisega strateegilise teabe ja teda isiklikult puudutava teabe vahel. Tegelikult sisaldab kogu isikukohane teave ilmtingimata teatud strateegilisi terrorismivastase võitluse aspekte, nagu näiteks teabeallikad, teabe laad või terrorismis kahtlustatavate isikute jälgimise määr.

78 Seega ei ole nõukogu teinud ilmset hindamisviga, kui ta keelas juurdepääsu aruandele 13 441/02, põhjendades seda avaliku julgeolekuga.

79 Teiseks, mis puudutab avalike huvide kaitset seoses rahvusvaheliste suhetega, on otsusest 2002/848 ja määrusest nr 2580/2001 lähtudes ilmne, et selle eesmärk — terrorismivastane võitlus — kuulub ÜRO Julgeolekunõukogu 28. septembri 2001. aasta resolutsiooniga 1373 (2001) alguse saanud rahvusvaheliste meetmete valdkonda. Nende globaalsete meetmete raames on kutsutud riike üles koostööd tegema. Selle rahvusvahelise koostöö asjaolud kajastuvad vägagi tõenäoliselt, või isegi ilmselt, taotletud dokumendis. Igal juhul ei vaidlustanud hageja kolmandate riikide osalemist otsuse 2002/848 vastuvõtmisel. Vastupidi, ta taotles, et talle avaldataks, kes need riigid on. Sellest järeldub, et taotletud dokument kuulub mõistagi rahvusvaheliste suhtega seonduva erandi mõjualasse.

80 Rahvusvaheline koostöö terrorismivastases võitluses eeldab seda, et riigid saavad olla kindlad nende poolt nõukogule edastatud teabe konfidentsiaalsuses. Taotletud dokumendi laadi osas oli nõukogul seega õigus leida, et selle dokumendi avaldamine võis kompromiteerida Euroopa Liidu positsiooni rahvusvahelises koostöös terrorismivastase võitluse valdkonnas.

81 Eeltoodud põhjustel tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt asjaolu iseenesest, et kolmandad riigid on institutsioonide meetmetesse kaasatud, ei tohiks kõnealuse erandi kohaldamist õigustada. Tõepoolest, vastupidiselt selles argumendis eeldatule, kuulub kolmandate riikide koostöö eriti tundlikku valdkonda, milleks on terrorismivastane võitlus, mille tõttu on selle koostöö saladuses hoidmine põhjendatud. Peale selle selgub otsust tervikuna lugedes, et asjaomased riigid on ise keelanud nendelt pärineva teabe avalikustamise.

82 Sellest järeldub, et nõukogu ei ole teinud ilmset hindamisviga, leides, et taotletud dokumendi avalikustamine võib kahjustada avalikke huve seoses rahvusvaheliste suhetega.

83 Hageja üldsõnalise väite osas, et nõukogu ei ole kunagi konkreetselt uurinud küsimust, kas taotletud teabe avaldamine võis avalikku huvi kahjustada, tuleb tema argument tagasi lükata. Ühelt poolt tuleneb eeltoodust, et nõukogu kohaldas avalike huvide kaitse erandit õigesti. Teiselt poolt kirjeldas nõukogu, ilma et hageja oleks seda vaidlustanud, tundliku sisuga dokumentidele juurdepääsu taotluste uurimismenetlust, mille kohaselt said nii ametnikud ametikohajärgselt kui ka liikmesriikide delegatsioonid kõnealuseid dokumente uurida ja hageja juurdepääsutaotlusele antava vastuse osas seisukoha võtta. Selle menetluse lõppedes otsustas nõukogu ühehäälselt taotletud dokumentidele juurdepääsu keelamise. Sellest tulenevalt ei tähenda hageja esiletoodud asjaolu, et põhjendus on lühike, iseenesest seda, et nõukogu konkreetne uurimine oli puudulik.

84 Hageja väite osas, et toodud põhjenduse lühidus ja stereotüüpne laad on tõendiks konkreetsest uurimisveast, tuleb tema argument samuti tagasi lükata. Mõistagi on esimese ja teise keelava otsuse põhjendus selles punktis üldjoontes sama. Tuleb siiski arvesse võtta, et võib osutuda võimatuks märkida igale dokumendile juurdepääsu keelamise põhjused, avaldamata sealjuures selle dokumendi sisu või selle olulisi asjaolusid ning jättes erandi eesmärgi seetõttu täitmata (vt selle kohta eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus WWF UK *v.* komisjon, punkt 65). Antud juhul võis taotletud dokumendiga võrreldes täielikuma ja isikustatuma sisuga dokument, kuna see oli kaetud avalikke huve seoses avaliku julgeoleku ja rahvusvaheliste suhetega puudutavate eranditega, vaid kompromiteerida teabe konfidentsiaalsust, mis nende erandite tõttu peab saladuseks jääma.

85 Järelikult tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

— Osaline juurdepääs

86 Hageja väidab, et nõukogu ei ole taotletud dokumendile osalise juurdepääsu võimaldamist tegelikult uurinud.

87 Esiteks leiab Esimese Astme Kohus, et esimesest keelavast otsusest tuleneb, et nõukogu tegelikult uuris taotletud dokumentidele osalise juurdepääsu võimaldamist. Vaidlustatud otsuses selle kohta toodud nõukogu kinnituse õiguspärasust eeldatakse, välja arvatud juhul, kui on olemas vastupidist kinnitavad reaalsed tõendid (vt selle kohta eespool punktis 29 viidatud kohtupraktika).

88 Teiseks, esimeses keelavas otsuses selle kohta toodud põhjenduse lühidus ja stereotüüpne laad ei kujuta endast tõendit konkreetse uurimise puudulikkusest. Mõistagi on esimese ja teise keelava otsuse põhjendus selles osas üldjoontes sama. Siiski võis antud juhul taotletud dokumendiga võrreldes täielikuma ja isikustatuma sisuga dokument, kuna see oli täies mahus käsitletud eranditega kaetud, vaid kahjustada teabe konfidentsiaalsust, mis nende erandite tõttu peab saladuseks jääma.

89 Järelikult tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

— Teabe avaldamine riikide kohta, kellelt teatud dokumendid pärinevad

90 Hageja väidab sisuliselt seda, et „autorile esitamise nõude" kitsa tõlgenduse kohaselt peab nõukogu nimetama otsusega 2002/848 seonduvaid dokumente esitanud

kolmandad riigid ja nende dokumentide täpse laadi, et hageja saaks nende koostajatele juurdepääsutaotluse esitada.

91 Kõigepealt tuleb märkida, et hageja argumentatsioon põhineb peamiselt varasemal kohtupraktikal seoses 6. detsembri 1993. aasta asjaajamiskorraga üldsuse juurdepääsul nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 340, lk 41, edaspidi „asjaajamiskord"), mis jõustati nõukogu 20. detsembri 1993. aasta otsusega 93/731/EÜ üldsuse juurdepääsu kohta nõukogu dokumentidele (EÜT L 340, lk 43), ja komisjoni 8. veebruari 1994. aasta otsusega 94/90/ESTÜ, EÜ, Euratom üldsuse juurdepääsu kohta komisjoni dokumentidele (EÜT L 46, lk 58).

92 Selle asjaajamiskorra alusel tuleb juhul, kui ühe institutsiooni valduses oleva dokumendi on koostanud kolmas isik, juurdepääsutaotlus esitada otse sellele isikule. Euroopa Kohus leidis, et institutsioon peab täpsustama dokumendi koostaja, et taotleja saaks pöörduda otse tema poole (eespool punktis 59 viidatud kohtuotsus Interporc *v.* komisjon, punkt 49).

93 Seevastu määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigete 4 ja 5 alusel peab asjaomane institutsioon ise konsulteerima kolmanda isikuga, välja arvatud juhul, kui on ilmne, et dokument tuleb avaldada või seda ei tohi avaldada. Liikmesriigid võivad taotleda, et neilt küsitaks nõusolekut.

94 Seega on asjaajamiskorras sätestatud autorile esitamise nõue määruses nr 1049/2001 läbi teinud põhjaliku muutuse. Sellest tuleneb, et dokumendi koostaja osatähtsus on varasema korraga võrreldes tunduvalt väiksem.

95 Peale selle sätestab määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõige 3, et „[t]undliku sisuga dokumendid kantakse registrisse ja avalikustatakse üksnes nende nõusolekul, kellelt need dokumendid pärinevad". Seega tuleb sedastada, et tundliku sisuga dokumentide puhul kehtib erandkord, mille eesmärgiks on ilmselt nende sisu ja isegi nende olemasolu salajasuse tagamine.

96 Seega ei olnud nõukogul kohustust avalikustada kõnealuseid, riikide koostatud, otsuse 2002/848 vastuvõtmisega seonduvaid dokumente ega nende koostajaid, kuna esiteks on dokumendid tundliku sisuga ja teiseks nende koostajad on nende avaldamise keelanud.

97 Niisiis tuleb sedastada, et hageja ei vaidlusta nõukogu viidatud väidet — määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõiget 3 — mille kohaselt asjakohased dokumendid on käsitletavad tundliku sisuga dokumentidena, ega asjaolu, et nõukogu sai asjaomaseid dokumente koostanud riikidelt eitava vastuse.

98 Lisaks pole kahtlust, et kõnealused dokumendid on tundliku sisuga. Ühelt poolt on olemas aruanne Coreperi nõupidamisest, kus neid dokumente käsitleti ja liigitati kui „CONFIDENTIEL UE", nagu seda näeb ette määruse nr 1049/2001 artikli 9 lõige 1. Sellest tulenevalt said need dokumendid *a priori* sellise liigituse. Teiselt poolt oleks saanud kolmandate riikide terrorismivastase võitluse raames edastatud dokumente teisiti liigitada vaid sellekohase sõnaselge avalduse olemasolul, mida antud juhul ei ole. Peale selle tuleb kõikide institutsioonide avalduste õiguspärasuse eeldamise kohta märkida, et hageja ei esitanud ühtegi tõendit selle kohta, et nõukogu väide, mille kohaselt ta oli asjaomastelt riikidelt saanud eitava vastuse, oleks vale.

99 Seega oli nõukogul õigus, kui ta keeldus avalikustamast kõnealuseid dokumente ja sealhulgas nende koostajaid.

100 Järelikult tuleb esimese väite kolmas osa tagasi lükata.

101 Eeltoodu põhjal tuleb jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

102 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, mõistetakse kohtukulud vastavalt nõukogu taotlusele hagejalt välja.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Jätta hagid kohtuasjades T-110/03 ja T-150/03 põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

2. **Jätta hagi kohtuasjas T-405/03 osaliselt vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata ja ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata.**

3. **Mõista kohtuasjades T-110/03, T-150/03 ja T-405/03 kohtukulud välja hagejalt.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 26. aprillil 2005 Luxembourgis.

Kohtusekretär

H. Jung

Koja esimees

J. Pirrung

Sisukord

Õiguslik raamistik ja vaidluse taust ..... II - 1433

Menetlus ja poolte nõuded ..... II - 1437

Õiguslik käsitlus ..... II - 1438

1. Hagide ulatus ..... II - 1438

2. Hagi kohtuasjas T-405/03 ..... II - 1442

3. Hagi kohtuasjas T-150/03 ..... II - 1444

4. Hagi kohtuasjas T-110/03 ..... II - 1446

Õiguspärasuse kontrolli ulatus ..... II - 1446

Kolmas väide, mis tuleneb kaitseõigustega seonduvate õiguse üldpõhimõtete rikkumisest ..... II - 1448

Poolte argumendid ..... II - 1448

Esimese Astme Kohtu hinnang ..... II - 1448

Teine väide, mis tuleneb põhjenduse puudumisest ..... II - 1450

Poolte argumendid ..... II - 1450

Esimese Astme Kohtu hinnang ..... II - 1451

Esimene väide, mis tuleneb dokumentidele juurdepääsu õiguse rikkumisest ... II - 1453

Poolte argumendid ..... II - 1453

Esimese Astme Kohtu hinnang ..... II - 1455

— Avaliku huviga seonduvad erandid ..... II - 1455

— Osaline juurdepääs ..... II - 1459

— Teabe avaldamine riikide kohta, kellelt teatud dokumendid pärinevad ..... II - 1459

Kohtukulud ..... II - 1462